

магесница, казала си ти, и отишла пакъ въ горнята стая да чака братята си.

Но тя не била вече весела и безгрижна както по напръдъ: думитѣ на бабичката не ѝ оставяли никакъ на мира; ней ѝ се искало да знае какви ще да сж тѣзи три нѣща и мислила дали ще се намѣри нѣкой чловѣкъ да ѝ ги достави.

Надвечерь братята ѝ се вържили, но не ѝ заварили така весела както по-напръдъ.

Като се измишляла една недѣля, братята на царичката захванали да се страхуватъ много отъ промѣненіето на обичната си сестра. Най-сетѣвъ намислили да ѝ понитатъ кое нѣщо ѝ накарало да се промѣни така скоро.

— Мила сестрице, казалъ най-напръдъ Стефанъ, защо вече не си весела както напръдъ? Ти станъ умисленна, жаловита и отъ день на день отслабвашъ; това много ни наскърбява. Молимъ ти се, кажи ни кое нѣщо те кара да бждешъ такава?

— Наистина, Зорке, всичко което каза за тебъ бати, е върно; моля ти се, кажи ни по-скоро болката си и ние съ него ще се помжчимъ, до колкото можемъ, да намѣримъ цѣрь, за да те излѣкуваме, прибави Иванъ.

Зорка не искала да имъ каже нищо. Най-послѣ се рѣшила и разказала на братията си, за сиромашкинята бабичка, която дошла когато ги нѣмало тамъ, и за разговора си съ нея.

— Мили братя, отъ когато азъ чухъ за говорящата птица, пойното дърво и златниятъ шадарванъ, отъ тогава азъ вече не съмъ била спокойна и постоянно мисля какъ ще можъ да си ги доставя всички тѣзи нѣща. Азъ до сега не искахъ, мили братя, да ви говоря за тѣзи нѣща, като се страхувамъ да не станите и вий нещастни като мене, когато чуете за тѣзи дивотий. Моля ви се, недѣйте мисли никакъ за тѣхъ; азъ така сжщо ще се мжчя да ги забравя. Нѣка бждемъ благодарни отъ това което имаме и да бждемъ щастливи, въ нашия палатъ, както по-напръдъ.